

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת אמור תשפ"ב

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:52	19:59	* 19:08	י-ם
20:49	19:57	19:05	ת"א
20:52	20:00	19:08	חיפה
20:49	19:57	19:06	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 18:48

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת אמור תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרי"ך" - חומש ויקרא

- 1 ..... הנחלה לדורות
- פרשה למעשה:
- 6 ..... דוגמא אישית יעילה יותר מאלף ספרי מוסר ולימוד!
- 12 ..... שפוט עצמך תחילה
- 16 ..... החינוך בדורנו
- 19 ..... כל אדם והתפקיד המיוחד לו

הנחלה לדורות

מצוי שהבן יטעה ויחשוב שמותר ומצוה להיטמא למת.

שהרי נפסק להלכה ברמב"ם (פי"ד מהלכות אבלות ה"א) שמצוה ללוות את המת לאחר פטירתו, ואם רואה שנושאים את המת לבית הקברות צריך ללוותו לפחות ארבע אמות.

גם הכהנים יכולים ללוות את המת, אך הם חייבים ללכת במרחק, מאחורי כולם, ובזהירות רבה, שלא יכנסו חלילה תחת אוהל או גשר שנמצאת

שם מיטת המת.

כשהכהן הקטן נוכח בשעת לווייה, ובפרט לווייה של אחד מגדולי ישראל, ורואה שכולם מנסים להתקרב

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ (ויקרא כא, א).

רש"י מביא את דרשת חז"ל (יבמות קיד ע"א) על הכפלות בפסוק "אָמַר וְאָמַרְתֶּם" - "להזהיר גדולים על הקטנים", כלומר, הכהנים מצווים להזהיר את ילדיהם הקטנים שלא יטמאו למתים.

"הדוגמא האישיה"

של האב והאם

מונחלת לבן

ולדורותיו הבאים."

וביאור הפסוק כך הוא: "אמור" - לגדולים, "ואמרת" - שיזהירו את הקטנים, "לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ".

אמנם 'אזהרת הגדולים על הקטנים' נאמרה בכל מצוות התורה, לכל אדם בכל עת וזמן. ומה שהזהירה התורה על כך דוקא במצוה זו, הוא כיון שבה

את עצמו תחילה באותו עניין, וכבר אמרו רבותינו (בבא מציעא קז ע"א, בבא בתרא ס ע"ב): "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים".

הדוגמא האישית של האב והאם מונחלת לבן ולדורותיו הבאים.

הבן 'מצלם' את הלימוד של אביו, את צורת אמירת התהלים שלו, נטילת ידיים בהקפדה, יחס של כבוד לשולחן השבת - ומעתיק את מעשיו...

זו הדרך שעוברת מדור אחר דור, עד ימינו אנו. יצחק אבינו קיבל וספג את כל הנהגותיו מהוריו הקדושים והטהורים, אברהם אבינו ושרה אמנו. מהם הוא קיבל את מסירות הנפש והאמונה, והנחיל זאת ליעקב אבינו. יעקב הנחיל לשבטים והם הנחילו לבניהם עד אלינו...

למיטת הנפטר כדי לשאת אותה, ואפילו צדיקים גדולים, אדמו"רים, וראשי ישיבות נדחקים כדי לשאת את המיטה, הנער מבין שמצוה זו יקרה מאוד, וגם הוא חפץ לזכות בה, ושוכח שקדושת כהן עליו ושאסור לו להתקרב למיטת הנפטר.

כשנדקדק בלשון חז"ל נראה, כי לא אמרו "להזהיר גדולים שיזהירו את הקטנים". אלא "להזהיר גדולים על הקטנים". כלומר שהגדולים בעצמם יִזְהָרוּ בדבר, ואם יִזְהָרוּ היטב - גם ילדיהם הקטנים יזהרו! מהם יראו וכן יעשו. ואז - לְמִזְהִיר וְלִנְזָהֵר, שְׁלוֹמִים יִתֵּן פְּמִי נֶהָר...

אם רוצה אדם שתוכחתו תעשה רושם ותשפיע, ואין זה משנה אם מוכיח קטנים או גדולים, מוכרח הוא לתקן

להצלחת
גואל בן נאווה

הגדול, שישנה שריטה בפניו של בנו, ושאלו: "מה זו השריטה הזאת?" סיפר לו הבן, שכאשר לקח את האריה נלחם בו האריה ושרט אותו.

צעק עליו אביו: "תתבייש לך! איך נתת לאריה לשרוט אותך?" וסטר על לחיו.

הנוכחים השתוממו: מדוע גוער האב בבנו? מה הוא רוצה?

פנה אליהם מפקד המלך הגדול: "היודעים אתם לאלו הורים הוא נולד?"

והוא השיב: "הוא נולד להורים גיבורים, ולכן לא היה עליו לקבל אפילו שריטה!"

סיפר המפקד: "לפני כארבעים שנה היתה קבוצת שודדים אכזרית שחוללה פרעות רבות ונוראות. התושבים כולם רעדו ופחדו להסתובב בדרכים, וגם המשטרה לא הצליחה להכניעם לפי שהיו חזקים ומתוחכמים עד מאוד.

"המלך רצה לשים סוף לעניין והזמין את יחידת הקומנדו המובחרת ביותר

בעניין זה מספרים על אריה בית המלכות שברח מגן החיות הפרטי של המלך וזרע מהומה ופחד ברחובות העיר. אנשים פחדו לצאת מפתח בתיהם מחשש שמא יטרוף אותם האריה.

הפחד הזה שורר עד שאחד המפקדים הבכירים אמר לבנו בן השמונה-עשרה שילך לתפוס את האריה ולהחזירו לגן החיות.

הכל נדהמו: האם בחור צעיר יצליח להתגבר על האריה?"

הלך הנער לכיוון האריה, הראה לו פנים רציניות, נתן לו מספר מכות והוליכו לגן החיות של המלך.

העיר כולה רעשה. שמחה וצהלה שררו, ונערכה מסיבה גדולה לרגל האירוע.

לחגיגה הגיעו כל הרוזנים ושרי המלוכה, והודו לבן המפקד הגדול על שהצליח להניס את האריה ולהשיבו אל כלובו.

לפתע הבחין אביו של הנער, המפקד

והתגלתה אישה! היא פנתה אלי ואמרה: 'מה תרוויח אם תנצח אותי?'
יאמרו שניצחת אישה!

"היא סיפרה לי שהתייתמה מהוריה בגיל צעיר, והשודדים לקחו אותה וצירפוה לקבוצתם, הם אימנו אותה עד שנהייתה גיבורה, ואט אט הפכה למפקדת השודדים..."

"הסכמתי לא לגלות את סיפורה לאיש, ובלבד שתסכים להינשא לי, וכך יינשאו גיבור וגיבורה, ובוודאי יצא

שעמדתי בראשה, ביצענו מארב מתוחכם על היער ונלחמנו בשודדים האימתניים קרב פנים מול פנים.

"המלחמה הייתה קשה ועקובה מדם, השודדים לא נכנעו והרגו רבים מלוחמינו, אך אני חירפתי את נפשי ולחמתי בעוז ובתעצומות נפש, הרגתי רבים מהם, עד שהגעתי אל ראש השודדים. המלחמה נגדו היתה קשה מאוד. רגע לפני שגברתי עליו הוא הוריד את המסכה מעל פניו,

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאגי

לקראת חג שבועות

כסגולת רבי חיים פלאגי

תשפ"ב

רבי חיים פלאגי מציין בספרו 'מועד לכל חי' (מגולה שמונת בספר הקדמון 'ספר מנשה הצדקה' דף ק"ט ע"ב) **כה דבריו:**

"ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות

וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: 2*52=104)
ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו,

**והוא תיקון לעוון אדם הראשון ועוון העגל ולפגם הברית,
והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה."**

לפרטים: 02-5000455

כאשר יגדלו הילדים, כל מה שחונכו והורגלו, ימשיכו איתם לכל החיים!
אם יזכו וילמדו בישיבות קדושות, בוודאי שכל מה שינקו בילדותם מבית הוריהם, ילווה וירומם אותם. אבל גם אם לא יזכו להמשיך וללמוד כל חייהם אלא יצאו לעבודה, הרי כל המנהגים, ההלכות והיראת שמים שהושרשו בהם מילדותם - ימשיכו ללוותם בהמשך חייהם ולשמור עליהם לבל יסטו חלילה מהדרך.

מהם בן גיבור גדול".
"ואכן" - סיים מפקד המלך את סיפורו - "נולד לנו בן זה. הוא גיבור אדיר, שהרי יש לו הורים כאלה, ואם כן, איך קיבל שריטה מהאריה? על כך הענשתי אותו וסטרתי על פניו!"

כזו היא הדוגמא האישית!
הרי לנו לימוד חשוב לכל אחד ואחד מאיתנו, להחדיר בילדיו ובני ביתו את ההלכות והמנהגים שהתורה מחייבת!

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

דוגמא אישית יעילה יותר מאלף ספרי מוסר ולימוד!

התורה: "הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ" (ויקרא יט, יז) - קדם כל "הוכח" את עצמך, ורק אחר כך "תוכיח" את האחרים, כדרך שאמרו חכמינו ז"ל (בבא מציעא קז ע"א) "קשוט עצמך", ואחר כך "קשוט אחרים".

חז"ל (בבא בתרא ט ע"א) אמרו: "גדול המְעִשֶׂה יותר מן העושה" - אימתי אדם שמדבר עם אחרים גדול יותר, ודבריו נשמעים? בזמן שהדברים באים "מן העושה" - מאדם, ששינה את עצמו, והוא בעצמו מקיים את הדברים, ורק אחר כך מוכיח אחרים ומשנה אותם.

אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים... וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם (ויקרא כא, א).

ברש"י הובאו דברי חז"ל (יבמות קיד ע"א) "אָמַר וְאִמְרַתְּ" - "להזהיר גדולים על הקטנים".

"להזהיר גדולים על הקטנים" - כשהגדולים יִגְהָרוּ בדבר - גם ילדיהם הקטנים יזהרו! מהם יראו וכן יעשו.

למדים בעלי המוסר יסוד גדול בעבודת ה': על האדם לבדק ולתקן את עצמו, בטרם ינסה לשנות אחרים ולחנכם.

על דרך זו אפשר לפרש את מצות

יום ל"ג בעומר - יום ההילולא דרשב"י
יום המסוגל לכל הישואות
השליחות שלך לישועה
במועמד ההדלקה במירון

תרמו לטובת אחזקת התורה במוסדות "אור החיים" ותזכו בתפילה לישועה על ציונו של רשב"י ביום ההילולא בעת ההדלקה

ע"י מרן ראש הישיבה, הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א השליחות שלכם במירון לברכה והצלחה לכל הישואות

לתרומה ומסירת השמות: 02-5000455

מעמד
תפילה
ביום ההילולא
בציון הרשב"י
(ל"ג בעומר תשפ"ב)

עם ישראל.

כל כלו היה מלא יראת שמים. הוא חי את התורה ומסר את נפשו למען זיכוי הרבים ולמען קדושת וטהרת עם ישראל. משום כך זכה שדבריו יתקבלו על לב השומעים באופן מופלא. אינה דומה השפעתו של סיפור שסופר מפי מרן זצ"ל, להשפעתו, כשסופר על ידי רב אחר.

הוא הצליח להחדיר את הדברים בלב השומעים, ודבריו נשמעו מחמת יראת השמים שהיתה בו.

כלל זה של חינוך עצמי אינו נכון רק בחינוך אחרים, הוא נחוץ לא פחות בחינוך בתוך הבית פנימה.

אדם אינו יכול לחנך את ילדיו על דבר שהוא עצמו אינו נוהג בו כשורה. לא תועלנה כל המלים היפות, העונשים או פרסי העידוד - אם בסופו של דבר ההורים מרשים לעצמם לנהג אחרת...

הכינוי המקובל כיום לעניין זה הוא "דוגמה האישית". דוגמתו האישית

מפורסמת המימרא של אחד מגדולי הדורות, שאמר על עצמו, שכשהיה צעיר לימים חשב לתקן את העולם כולו והשתדל לעשות זאת, אולם ראה שאין חפצו עולה בידו.

אז חשב, שאומנם את כל העולם אין ביכולתו לתקן, אך אולי את כל בני עירו יוכל לתקן. משראה שגם זאת אינו מסוגל - החליט שהוא עובד על תיקון שלמות עצמו, וממילא נוכח לראות שכל העולם נהיה מתקן!

זהו שאמרו רבותינו (ברכות ו ע"ב): "כל אדם שיש בו יראת שמים, דבריו נשמעים" - אינו דומה אדם שעמל ותיקן את עצמו, עלה ונתעלה בתורה וביראה, והגיע לרמה שיש בו יראת שמים, ורק אחר כך הלך להשפיע על הציבור - למי שעדיין לא עמל מספיק על התורה ועל יראת השמים שבו, ובכל זאת הולך לנסות להשפיע על הציבור...

כך היה מורנו ורבנו עטרת ראשנו, רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, הדר תפארת

ישמע בנו את תוכחתו ויקבלה.

מראה אביו, שכה אכפתי ללימוד התורה שלו, עומד לנגד עיניו ומנחה אותו לאורך כל הדרך.

לעומת זאת, כאשר האב מרבה לבטל את זמנו בקריאת עיתונים ובדיבורי סרק, יתכן שכלפי חוץ יסכים הבן, אבל ליבו בל עמו - "בְּפִי וּבְשִׁפְטָיִי כִּפְדוּנִי וְלִבִּי רָחַק מִמֶּנִּי" (ישעיהו כט, יג), והוא רק חושב לעצמו: 'אם הלימוד באמת כה חשוב, למה לאבא כן מותר להתבטל?!'

כיוצא בכך, אם הילדים רואים שאביהם דואג לכבוד אשתו ומדבר איתה בסבר פנים יפות, ובשפה ברורה ונעימה, או אז, כאשר אחד מן הבנים ידבר אל אמו בצורה שאינה מכובדת, ואביו יקח אותה ויכיח: "בני היקר, הרמת קולך על אמא. אתה

של המחנך או ההורה אינה רק חשובה מאוד, אלא היא הכרחית לצורך חינוך הילדים!

גם ילד צעיר לימים קולט הכל, ומסיק לעצמו מסקנות. הוא אינו צריך שאביו יאמר לו כמה ערך יש לקיום המצוות וללימוד התורה בעיניו - הוא רואה זאת בעצמו!...

כאשר אב בא להוכיח את בנו על חומרת עוון ביטול תורה, ממי יקבל הבן?

אם אביו שוקד על דלתות התורה, ומיד בהגיעו לביתו שואל לשלום אשתו וילדיו ומתעניין אם יכול הוא לעזור בדבר מה, ומיד כשמסיים את עזרתו מתיישב הוא להגות בתורה או הולך לשמוע שיעור תורה - כמובן,

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

והתיישב לאכול לחם ללא נטילת ידיו. כשנכנס האב עייף מעבודתו ניגש אף הוא אל השולחן, ובלי לשים לב שהילד יושב בקרבתו, התחיל לבלוע את ארוחתו, ללא נטילת ידיים וללא ברכה...

לפתע הבחין הוא בבנו, ומיד שאלו האם נטל את ידיו. כשענה הבן בשלילה התרגז האב. ולקח מקל כדי להכותו.

מרב פחדו, השיב הבן את ידיו אחורה, והמקל פגע ביד האב, שאחזה בידי הבן.

בינתיים ברח הילד ויצא החוצה, והאב התפתל מכאבים...

האם, שהיתה נוכחת לכל המעשה, פרצה בצחוק גדול ואמרה לבעלה: "בעלי היקר, מה לך לבוא בטענות על ילדנו הקטן? קשוט עצמך, ואחר כך קשוט אחרים (כבא מציעא קו ע"ב). מן השמים רצו לרמוז לך, שקודם כל עליך להכות את עצמך על שאינך נוטל ידיים כהלכה... וכי לא ידעת שמעשה אבות סימן לבנים? אילו היה בנו

עלול, חלילה, לעבור על איסור 'אָרוֹר מְקַלָּה אָבִיו וְאִמּוֹ' (דברים כז, טז). היזהר בזה מכאן ואילך!" - ישמע הבן לדברי אביו. הכבוד שרוחש אביו לאמו, והצורה המעריצה שבה הוא פונה אליה, נשמעים בליבו של הבן, וממילא כל דברי התוכחה בענין זה מתקבלים אצלו מיד.

דוגמא לכך הוא המעשה הבא (וכעין זה מביא ה"בן איש חי", בספרו "עוד יוסף חי" מעשה קו):

יהודי פשוט, שלא זכה ללמוד תורה בילדותו, היה מקפיד ללכת לבית הכנסת ביום השבת ולשמוע את דרשות הרב.

כשנולד בנו, ייחל האב שהבן יגדל להיות תלמיד חכם. הוא שמע פעמים רבות בדרשותיו של הרב, שתלמידי החכמים הם מפתח העולם, הם משפילים ומרוממים, בידם הכל, ולכן רצה שבנו יהיה חלק מהם, ולשם כך הכניסו לתלמוד תורה.

יום אחד הגיע הבן מהתלמוד תורה,

אנחנו וצאצאינו" - כמו שאנו נתנהג, כך יתנהגו בנינו וילמדו ממעשינו.

מרון הרב אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז', היה מנהיג דגול, כל עולם התורה היה נתון למרותו ואיש לא העז לזוז מהנהגתו. אף אנו זכינו להתייעץ עימו בענייני הישיבה.

איך הוא זכה לכך? - תמיד הוא היה רגיל לומר, שהעיקר הן המידות הטובות!

בכל מעשה שעשה הרב שך זצ"ל, היתה לו כוונה לחנך אותנו.

מספרים, כי תמיד לאחר התפילה, כשהיו באים המנקים לנקות את בית המדרש, היו מעלים את הסטנדרים על הספסלים, כדי שיוכלו לנקות בנקל.

הרב היה לוקח בעצמו את הסטנדר שלו, ושם אותו על הספסל, כדי להקל על המנקים, התחשבות בזולת!

אירע פעם שאחד הבחורים ניסה לקחת את הסטנדר של הרב ולשים

רואה שאתה מקפיד לאכול רק לאחר נטילת ידיים כהלכה, היה גם הוא נוטל את ידיו לפני הארוחה כראוי"...

זוהי הסיבה לכך, שבמהלך הדורות בניהם של צדיקים גדלו לשם ולתפארת במידות טובות ובישרות, אף על פי שמחמת עול הציבור המונח על צוארו של אביהם, ולימוד התורה שמרביץ הוא לרבים, לא היה לו פנאי לשוחח עם ילדיו ולחנכם כלל.

ההתייחסות המכבדת והמעריצה שבה התייחס בבית כלפי אדם וכלפי כל אדם, והאופן שבו ניצל את כל עיתותיו ללמוד התורה ולתיקון המידות, הקרינו להם אור עצום ולימדו אותם מהי הדרך שבה ינהגו בעצמם, וינהיגו את ביתם, שהרי מעשה אבות סימן לבנים.

דבר זה נרמז בפסוק בתהלים (קטו, ח): "כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם". "כמוהם" - כמעשה האבות, "יהיו עושיהם" - ימשיכו לעשות הבנים. כפי שמבקשים אנו בכל יום בברכות התורה: "ונהיה

השיבו הרב שך בזו הלשון: "דע לך, הצלחה של ישיבה בתורה אינה תלויה בכישרונות, ההצלחה תלויה במידות! מי שהוא בעל מידות - הוא כלי מוכשר לקנות תורה. וכבר ראינו כמה בעלי כישרונות ויכולות נפלאים, שלא הצליחו להגיע לשלמות שאיפתם, כי לא הכל תלוי בכישרונות, עיקר ההצלחה תלוי במידות הטובות שאדם רוכש לעצמו".

"המידות הטובות" - הטעים הרב שך זצ"ל באוזני הרב מרגלית - "הן הכלי, התשתית והיסוד של הישיבה. עם המידות הטובות יבואו גם הכישרונות, התלמידים יהיו כישרוניים, יצליחו בלימוד ויתעלו".

אותו על הספסל, והרב התבטא במרירות: "אי, אתה מקלקל לי את מה שאני רוצה לחנך... מקלקל לי את מה שאני רוצה לחנך...".

זה בסך הכל סטנדר, אבל לא! גם בזה היתה לו כוונה עמוקה, שהתלמידים ממנו יראו וכן יעשו, לשאת בעול עם הזולת.

כך נותנים דוגמא למידות טובות!

בעניין זה מסופר על הגאון רבי אברהם צבי מרגלית שליט"א, רבה של כרמיאל, שכשעלה בדעתו להקים ישיבה גדולה בעירו, ניגש תחילה למרן הרב שך זצ"ל ושאלו במה להתמקד בישיבה.

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

שפוט עצמך תחילה

את הענפים באילן שבחצרו הפונים לרשות הרבים.

למחרת בא האיש לשמוע את תשובתו של רבי ינאי. אמר לו רבי ינאי: "לך וקצוץ את ענפי האילן שבחצרך הפונים לרשות הרבים".

אמר לו: "זהרי גם בחצר ביתך יש עץ כזה..."

אמר לו רבי ינאי: "לך וראה את האילן שבחצרי, אם הענפים שלו קצוצים - קצוץ את שלך, ואם הענפים שלו אינם קצוצים - אל תקצוץ גם אתה".

שואלת הגמרא: "מעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר?" מדוע מלכתחילה השאיר רבי ינאי את ענפי האילן שבחצרו שנטו לרשות הרבים, ומה גרם לו שלבסוף החליט לקצוץ אותם?

ומתרצת הגמרא: מתחילה הוא סבר שענפי האילן הנוטים לרשות הרבים דוקא מועילים לעוברים ושבים, שהרי הם מצלים עליהם. אך כאשר נוכח

אמר אל הפהנים... ואמרת אלהם (ויקרא כא, א).

פירש רש"י "להזהיר גדולים על הקטנים". למדנו מדבריו שכשהגדולים נזהרים בדבר - גם ילדיהם הקטנים יזהרו בכך! וכבר אמרו רבותינו (בבא מציעא קו ע"א, בבא בתרא ס ע"ב) "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים".

הגמרא (בבא בתרא ס ע"א) מביאה מעשה באדם שהיה לו בחצרו אילן שנופו היה נוטה לרשות הרבים. גם בחצר ביתו של רבי ינאי היה אילן כזה שנופו נטה לרשות הרבים.

באו העוברים והשבים ודרשו מאותו אדם לקצוץ את הענפים שנופלים לרשות הרבים. הלך האיש לרבי ינאי ושאל אותו כיצד לנהוג.

אמר לו רבי ינאי: "לך עכשיו וחזור אלי מחר".

בלילה שלח רבי ינאי אנשים שיקצו

מזולתך לתקן את פגמיו.

רב שמעמיד תלמידים חייב להיות הדיין של עצמו בעניינים שבינו לבין תלמידיו. הרי מדובר בדיני נפשות ממש.

אחריות גדולה מוטלת על הרב! כמה מחשבה ותבונה נדרשות ממנו, כמה זהירות ושיקול הדעת צריך הרב להפעיל בכל עניין ועניין. הרי לעתים קו דק מבדיל בין הצלחה לכישלון,

לדעת שהם מתלוננים על האילן של האחר, הבין שהדבר מפריע להם, ורק משום כבודו של רבי ינאי לא התלוננו על האילן שלו.

ממשיכה הגמרא ושואלת: מדוע הוא לא אמר לאותו אדם: לך וקצוץ את האילן שלך, ואחר כך אני אקצוץ את שלי?

אלא כבר דרש ריש לקיש את הפסוק (צפניה ב, א) "הַתְּקוּשְׁשׁוּ וְקוּשׁוּ" - "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים" - תקן את פגמך שלך לפני שאתה דורש

בְּרַחֲמֵי ה' שְׂבוּעוֹת

סגולת רבי חיים פלאגי

תשפ"ב

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאגי

רבי חיים פלאגי מצוין בספרו 'מועד לכל חי' (מגלה שמונחת בספר הקדושים) 'ספר מנשה הצדיק' דף ק"ט ע"ב] **כה דבריו:**

"ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: 2*52=104) ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו,

הוא תיקון לעוון אדם הראשון ועוון העגל ולפגם הברית, הוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה."

לפרטים: **02-5000455**

”אמרתי לך: אבא שלו הוא הקדוש ברוך הוא...”

אמר הרב ניימן: ”דברי הרב חדרו לעצמותיי. הבנתי שכך צריך רב להתייחס אל תלמידיו. זה לא הבן של ראובן או שמעון, זה הבן של הקדוש ברוך הוא!”

נתאר לעצמנו שיש לרב תלמיד שהוא בנו של גדול הדור, או בנו של איזה עשיר מופלג. באופן טבעי היחס אליו מיוחד יותר. כשהוא מלמד אותו, הוא חושב בליבו: הרי זה בנו של גדול הדור; זה בנו של העשיר הגדול. אבל במחשבה שניה, יש כאן עיוות. שהרי כל אחד ואחד מהתלמידים אינו רק בנו של גדול הדור, אלא בנו של הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו!

אם כך יתייחס הרב אל כל אחד

כפסע בין חיים לבין מיתנה רוחנית ח"ו.

רבי יעקב נוימן זצ"ל, ראש ישיבת ”אור ישראל” בפתח תקווה, היה ידוע באהבתו המיוחדת לתלמידיו. הוא היה אוהבם כבניו ממש.

פעם אמר: ”התדעו מהיכן קיבלתי את התכונה הזו? מרבי”.

בצעירותו ראה את רבו בוחן תלמיד, הרב שיבח את ידיעותיו והרעיף עליו אהבה גדולה. התעניין הרב נוימן אצל רבו: ”מי התלמיד הזה?”

השיב הרב: ”זה הבן של הקדוש ברוך הוא”.

אמר הרב ניימן: ”כן, כמובן, כולנו בנים של ה' - בנים אתם לה' אלוקיכם'. אבל מיהו התלמיד הזה, מיהו אביו?”

אמר לו אותו מלמד תינוקות: "אני מלמד בני עניים כבני עשירים, בלי שום הבדל. היחס שלי שווה לכולם! מי שיש לו לשלם לי - משלם, ומי שאין לו לשלם - אינני לוקח ממנו מאומה, אבל הדבר אינו משפיע כלל על היחס שלי כלפיו".

אדרבה, מי שהוא בן עניים ראוי ליחס מיוחד. אומרים חז"ל (נדרים פא ע"א): "היזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה", ודורשים זאת מן הפסוק (במדבר כד, ז): "יִגַּל מִיָּמִים מִדְּלִיָּו - מהדלים והעניים ייזל 'מים', ואין מים אלא תורה.

הר"ן שם מביא שני טעמים: האחד, לבני עשירים יש כל מיני עיסוקים, אך לבני עניים אין אפשרות לממן את העיסוקים השונים, לכן הם פנויים להקדיש את כל זמנם ללימוד תורה. וטעם שני, "דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה" (תענית ז ע"א), והרי בני עניים הם שפלי רוח.

אותו מלמד תינוקות לא הסתפק בכך, אלא נקט בכל מיני שיטות

מתלמידיו, הכל ייראה אחרת. הוא יאהב אותם אהבת אין קץ ויהיה מסור אליהם בכל נפשו ומאודו.

הגמרא (תענית כד ע"א) מספרת על רב שגזר תענית ציבור על עצירת גשמים, אך ללא הועיל. היה שם יהודי פשוט שניגש לתיבה להתפלל. ברגע שאמר "משיב הרוח" - נשבה הרוח, אמר "מוריד הגשם" - ומיד ירד גשם.

רב הסתקרו לדעת מי האיש. ניגש אליו ושאלו: "אמור לי, כמה אתה עוסק?"

אמר לו: "מלמד תינוקות אני באחד הכפרים העניים".

העיסוק של מלמד תינוקות זו זכות גדולה. כך אמרו חז"ל (בבא בתרא ח ע"ב): "וּמְצַדִּיקֵי הָרַבִּים כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד" (דניאל יב, ג) - אלו מלמדי תינוקות". אך כמו בכל תחום, לא כל מלמדי התינוקות בדרגה שווה. לכן, התעניין רב אצל אותו מלמד תינוקות כיצד הוא נוהג עם תלמידיו.

גשמים, כשלא הועילו תעניותיהם של ישראל, בא אותם מלמד תינוקות ובכוח תפילתו ביטל את רוע הגזירה וירדו גשמים בעולם.

זו החכמה הצריכה למחנך, לדעת כיצד להחדיר את הדברים בלב כל אחד ואחד...

חינוכיות כדי להאהיב את הלימוד על התלמידים. היו לו בביתו מחילות של דגים, הוא היה לוקח לשם את התלמידים שסרחו או שלא גילו רצון ללמוד. באמצעות הדגים הללו היה קונה את ליבם ומקרבים אל הלימוד.

עם זכויות עצומות שכאלה, אין פלא שתפילותיו נענו בשמים. בעת עצירת

החינוך בדורנו

כלומר, הכהנים המבוגרים מצווים להיזהר את ילדיהם הקטנים שלא יטמאו למתים.

זהו ביאור הפסוק: "אמור" - לגדולים, "ואמרת" - שיזהירו את הקטנים, ומכאן למדו חז"ל לשאר מצוות התורה שיש חיוב על הגדולים להדריך ולחנך את הקטנים לשמור את מצוות התורה ולא לעבור על אזהרות ואיסורי התורה.

אָמַר אֶל הַפְּתָנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאֶמְרָת אֱלֹהִים (ויקרא כא, א).

לכאורה, די היה לומר "אמר אל הפתנים בני אהרן" ומדוע כפלה התורה לשון אמירה והוסיפה את המילים "ואמרת אלהם"?

רש"י הקדוש מרגיש בקושיה ומביא את דברי רבותינו (יבמות קיד ע"א) "אמור ואמרת- להזהיר גדולים על הקטנים",

שעושה זאת מתוך אימה ופחד ולא בחשק ושמחה.

הרב המשיל להם זאת במשל מן החיים: היעלה על הדעת לצעוק ולהוכיח אדם מדוע אינו הולך לבקש בקשות מאת המלך?! ודאי שלא! תפילה היא עמידה לפני המלך ופניה אליו.

זוהי זכות גדולה, והילד צריך להרגיש השתוקקות והתרגשות לכך, ותחושת מתנה שזוכה להתפלל, ואם עושה זאת מתוך חיוב - אין בכך תועלת, ואדרבה, דבר זה עלול לגרום חלילה להיפך, ולהשניא על הילד את נושא התפילה.

נפגשתי עם אנשים רבים יוצאי ארצות המזרח, כמו מרוקו, תוניס ופרס,

רבי יצחק הוטנר זצ"ל, שהיה גאון עולם וחרף, סבר שקטן פטור מכל המצוות ואסור לחייבו, והיה עומד בתוקף בסברתו שחינוך אינו חיוב.

פעם אחת הגיע הרב לאחד מתלמודי התורה ושאל את המלמדים האם הילדים בתלמוד תורה מתפללים. המלמדים השיבו בשמחה וחיוך: "וודאי שהם מתפללים, אנו מחייבים אותם לבוא ולהתפלל בכל יום".

כששמע זאת הרב אמר להם כי ישנו איסור גמור ומוחלט לחייב את הנערים להתפלל, כיון שחינוך אינו חיוב, ולא תצא שום טובה ותועלת מתפילה שמחייבים את הקטן להתפלל, אחר

יום ל"ג בעומר - יום ההילולא דרשב"י
יום האסוף לכל הישואות
השליחות שלך לישועה
במועמד ההדלקה במזרון

תרמו לטובת אחזקת התורה במוסדות "אור החיים" ותזכו בתפילה לישועה על ציונו של רשב"י ביום ההילולא בעת ההדלקה

ע"י מרן ראש הישיבה, הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א השליחות שלכם במזרון ארכה והצלחה לכל הישואות

לתרומה ומסירת השמות: 02-5000455

מעמד
תפילה
ביום ההילולא
בציון הרשב"י
(ל"ג בעומר תשס"ב)

אור החיים

מה שם אמו של התלמיד יצחק הוטנר.

הרב ניגש לרבי יצחק ושאלו לשם אמו. שמח רבי יצחק ואמר בליבו: 'כנראה הרב רוצה להתפלל עלי ביום כיפור, איזה יופי'. ניגש רבי יצחק יחד עם הרב לחדרו של ראש הישיבה כדי לומר לו את שם אמו, אך כשראהו ראש הישיבה נפנף בידו וסימן לו שיחזור לאחוריו. אין לו מה לעשות כאן, הוא עדיין לא הגיע למדרגה הראויה ולא תיקן מספיק את עצמו.

לימים סיפר רבי יצחק הוטנר שדבר זה גרם לו לעבוד על עצמו ולעלות עוד ועוד במדרגות הקדושה והיראה, לשקוד ולעמול בתורה בכל הכוח והעמל, ולהביאו להיכן שהגיע, אך סיים הרב ואמר, שבימינו אסור לנהוג בדרך זאת, כיון שהדבר עלול לשבור ולמוטט את הבחור. בימינו חובה לחנך ולהדריך רק בדרך אהבה וחיבה!

הדרך הנכונה היא, לנסות לגרום לצעירי הצאן להרגיש שאם הם לא מתפללים הם המפסידים, ולמשוך

שעזבו את הדת, והם טענו שפריקת העול שלהם נבעה מכך שהיו מקבלים מכות וצעקות כדי שיתפללו, וזה גרם להם לשנוא את התורה והמצוות.

הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל הבין זאת, ואת הנזקים שעלולים להתפתח מדרך חינוך זו, ולכן עמד בתוקף שאין לחייב את הילד להתפלל או לקיים את המצוות, כיון שדין חינוך אינו חיוב, אלא צריך לפעול בדרכים ואמצעים להאהיב את התורה והמצוות על הילד, שיבין שזכות היא לו להיות עבד נאמן לבוראו ולעמוד בתפילה לפניו.

על רבי יצחק הוטנר זצ"ל עצמו מסופר, שלמד בישיבת בנו של הסבא מקלם זצ"ל. ראש הישיבה לא היה מסביר לו פנים ולא הרְפָה לדבר עימו, והדבר הקשה מאוד על רבי יצחק הצעיר, אך למרות הקושי השקיע את ראשו ורובו בתורה הקדושה והמשיך בלימודו.

בערב יום הכיפורים קרא ראש הישיבה לאחד מרבני הישיבה ושאלו

זו וסוברים שאדרבה, אם לא ילמדם להתפלל ולקיים המצוות בעודם צעירים הם לא יתרגלו לכך, אך צריך בזה זהירות לא לחייב בחזקה אלא להסביר להם בנועם מעלתה של כל מצוה ומצוה וכנ"ל.

אותם לתפילה באמצעות הקניית ההכרה במעלת התפילה ובמתנות והשגות הגדולות שניתן להשיג על ידה.

אומנם יש חולקים על שיטת חינוך

כל אדם והתפקיד המיוחד לו

מוזהר באזהרות יתר המיוחדות רק לו.

ובעצם, כל מי שנושא בתפקיד - צריך לנהוג במשנה זהירות על כל צעד ושעל, ואינו רשאי לעשות מעשים או לְדַבֵּר כאחד העם. אם אינו נוהג כך - הריהו מזלזל במעמדו ומגלה כי אינו ראוי לו.

גם תלמיד חכם הוא תפקיד, ומשום כך כותב הרמב"ם (הלכות דעות פרק ה הלכה א): "כשם שהחכם ניכר בחכמתו ובדעותיו, והוא מובדל בהם משאר העם, כך צריך שיהיה ניכר במעשיו,

אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרָן וְאַמְרַתְ אֱלֹהִים (ויקרא כא, א).

מלבד הפשט הפשוט, ש"אמור" הוא לשון אמירה, יש לפרש שהוא גם מלשון רם ונשא. על הכתוב (דברים כו, יז): "אֵת ה' הָאֱמַרְתָּ הַיּוֹם" מפרש רש"י: "ולוי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה... והוא לשון תפארת".

הכהנים מורמים מעם. הם הופרשו, הובדלו והתקדשו בקדושה מיוחדת, ומשום כך הצטוו במצוות המיוחדות להם. והכהן הגדול, שהתווספה בו תוספת מעלה על אחיו הכהנים,

שהוא נותן לאטליז'... אומנם זוהי מחשבה אווילית לחלוטין, ומכל מקום מחרחרי הריב והמחלוקת תמיד קיימים ונמצאים בעולם... משום כך נהג רב חומרה יתירה בעצמו ונזהר גם בדברים המותרים.

במאכלו ובמשקהו ובעשיית צרכיו, ובדיבורו ובהילוכו ובמלבושו ובכלכלו דבריו, ובמשאו ובמתנו, ויהיו כל המעשים האלו נאים ומתוקנים ביותר".

חז"ל (יומא פו ע"א) אמרו "היכי דמי חילול השם? אמר רב: כגון אנא, אי שקילנא בישראל מטבחא ולא יהיבנא דמי לאלתר". אם רב יקנה בהקפה, ולא ישלם מיד במעמד הקנייה, יהיו תמיד כאלו שיפתחו את הפה וירננו: 'הרב מקבל בחינם בתמורה להכשר

חז"ל מספרים (פסחים נו ע"א) כשסנחרב וצבאו צרו על ירושלים, חזקיהו המלך סתם את מעיין המים שיצא מבית המקדש וסיפק מים לכל תושבי ירושלים וחוצה לה, וזאת כדי

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאג'י

הש"ב

רבי חיים פלאג'י מציין בספרו 'מועד לכל חי' (מגולה שמובאת בספר הקדמון 'ספר פעשה הצדקה דף ק"ט ע"ב) כה דבריו:

"ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות

וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: 2*52=104)

ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו,

הוא תיקון לעוון אדם הראשון ועוון העגל ולפגם הברית.

הוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה".

לפרטים: 02-5000455

לו את המעיין בשעת הכושר הזו -
 היית מתקן את חטאו של חזקיהו, שם
 שמים היה מתקדש על ידך, והייתה
 מתחילה הגאולה".

"לא רציתי להשתמש בשם המפורש
 לצורך פתיחת המעיין", השיב רבי
 חיים.

"והרי כן השתמשת בו כדי להגיע
 לדמשק", השיבו האר"י. "יכולת
 להשתמש בו כדי להביא את
 הישועה".

"אם כן אשוב לירושלים ואשתמש בו
 עתה", הציע רבי חיים.

"כבר חלפה השעה", השיבו האר"י.

רבינו יוסף חיים זצ"ל (בספרו 'בן יהודע'
 פסחים שם) מוסיף שאותו אבו סיפין
 הגיע אחר כך לעיר בגדד, שם מת
 ונקבר בתוך חצר גדולה שהיתה בנויה
 בסוף מבואות היהודים. על קברו
 רבצה קליפה שגרמה לגויים להאמין
 בו והיו גם יהודים שעלו על קברו
 לבקש בקשות.

שסנחריב וצבאו לא יוכלו לשתות
 ממנו. חזקיהו סתם אותו באמצעות
 נְשִׁים המפורש, וחכמים לא הודו לו,
 משום כך לאחר שנסגר - הוא לא
 נפתח שוב, ועדיין ממתנים אנו
 לפתיחתו.

מרן החיד"א כותב (שם הגדולים ח"ב
 מערכת ח' אות ט"ז) שקיבל מזקני ירושלים
 שלפני כארבע מאות שנה הגיע לארץ
 סולטאן טורקי בשם אבו סיפין [אבי
 החרבות (סיף בערבית פירושו חרב)], שכולם
 פחדו ממנו, וביקש שיקראו לפניו את
 החכם היהודי כדי לצוות עליו שיפתח
 לו את המעיין שסתם חזקיהו, ואם לאו
 - דמו בראשו. באותה תקופה, הגדול
 שביהודים היה רבי חיים וויטאל,
 ומששמע על בואו של הסולטאן ועל
 בקשתו, אמר את הַנְּשִׁים המפורש
 והתעופף לדמשק. נעלם ואיננו, כמי
 שבלעה אותו האדמה.

מיד נגלה אליו האר"י"ל בחלום ואמר
 לו: "הסכלת עשו, אותו אבו סיפין
 הוא גלגול של סנחריב. סן חריב -
 פירושו שתי חרבות. ואתה ניצוץ
 של חזקיהו המלך. אם היית פותח

ולקרב את הגאולה, ובתקופת ה"בן איש חי" רק לרבי ששון מרדכי היתה האפשרות לבטל את הקליפה מקברו של אבו סיפין.

כך נוכל להבין את ציווי התורה לכהן הגדול שלא לצאת מבית המקדש, גם לא ללוויות של הוריו וקרוביו, משום שלכהן הגדול יש את התפקיד שלו, והוא - ורק הוא - יכול למלא את התפקיד הזה. כך הוא רצון ה' בייעדו לו את תפקידו המורם.

המקובל הישיש מוהר"ר ששון מרדכי זצ"ל, לקח בית בסמוך למקום קברו, ועסק שם בקבלה ובייחודים, עד שביטל את אותה קליפה, ומאז הפכה כל החצר, והקבר שבתוכה, לחורבת אשפתות, ובטל כוחו של אותו אבו סיפין גם בעיני הגויים, עד שאינו נחשב בעיניהם לכלום אלא ככלב מת. ומי יודע בסוד ה' איזה גלגול היה בו, ברב ששון, אשר על ידו התבטלה קליפתו של זה.

זיכנו ה' יתברך ששני ניניו של המקובל רבי ששון מרדכי, יחזרו בתשובה שלימה דרך הישיבה, לאחר שאביהם, נכד הרב, התרחק משמירת תורה ומצוות. ומעשה שהיה כך היה:

יום אחד, בהיותו בארצות הברית

מסיפור זה למדנו, שלכל אדם יש תפקיד מיוחד אותו ייעד לו הקב"ה. לו - ורק לו. איש לא יוכל לעשות אותו במקומו.

באותה תקופה רק רבי חיים וויטאל יכול היה לפתוח את מי המעיין

לרפואת

נחמיה בן מרים

כל המדרגות לביתי, ואמר: "אני שם לב שהחינוך שבבית הספר בו הם לומדים לא תרם לשינוי המיוחל. אני מבקש ממך שתשוב ותדבר עם כלתי שתסכים לעבור לירושלים, ואני אעזור לה בזה, ושם יוכלו הילדים ללמוד בחינוך העצמאי". בחסדי ה' היא הסכימה.

הם עברו לירושלים. הילדים עברו ללמוד בתלמוד תורה מעולה. דא עקא, אחד הילדים שלמד אז בכיתה ה' התקשה מאוד בהבנת הגמרא, ולמרות שהמחנך ניסה להרגיעו שלאט לאט יתרגל ויבין, הילד לא נרגע.

יום אחד כשחזר הביתה פרץ בבכי: "לכל הילדים בכיתה יש אבא שחוזר אִתָּם על הגמרא, ולי אין... ואני לא

החליט אותו נכד להתחזק ולשמור תורה ומצוות. עברה עליו שבת ראשונה, אותה שמר כהלכתה. לא עבר שבוע ימים והוא היה מעורב בתאונת דרכים בה נהרג מיד, ובנס גמור הצליחו להציל את אשתו וילדיו שנפצעו קשה. בהיותי מקורב מאד לאביו, ערכנו לו לוויה מכובדת ואף למדנו לעילוי נשמתו.

לאחר שהאשה החלימה, פנה אלי אביו של המנוח וביקש ממני שאדבר עם כלתו, אשת המנוח, שתסכים להעביר את ילדיה ללמוד בבית ספר דתי. עשיתי כבקשתו, וב"ה האשה הסכימה.

אלא שכחלוף כמה שנים הוא שב ובא אלי. הוא היה אז בגיל שמונים ולמרות זאת עשה מאמץ ועלה את

לקרוא אותה בכיתה, להסביר אותה, ולספר למלמד שהוא הוא שלימד אותי". ולמדנו מכאן מה רב כוחה של דמעה! בזכות דמעותיו זכה הילד לחלום המופלא הזה.

עוד למדנו מכאן מה רב כוחם צדיקים! הם ממשיכים לפעול גם בהיותם בשמים! הצדיק הרב ששון פעל שנכדו ייפטר מן העולם מתוך תשובה, וניניו ילמדו בתלמודי תורה ולימים יהיו העילויים שבישיבת פוניבז'.

מבין את מה שלומדים... ומתוך הבכי הזה נרדם.

למחרת בבוקר הילד הגיע לחיידר וביקש מהמלמד לקרוא את הגמרא. המלמד הופתע מאוד מהבקשה והסכים.

וראה זה פלא: הילד קרא את הגמרא ברהיטות והסביר אותה בבהירות!

הוא סיפר למלמד: "בלילה נגלה אלי מר אבי בחלום, ולימד אותי את כל הגמרא. הוא ביקש ממני לבקש

יום ל"ג בעומר - יום הילולא דרשב"י
יום האסוּפּא לַאֵל הַיּוֹסֵפֹת
השליחות שלך לישועה
במועמד ההדלקה במירון

תרמו לטובת אחזקת התורה במוסדות "אור החיים" ותזכו בתפילה לישועה על ציונו של רשב"י ביום ההילולא בעת ההדלקה

ע"י מרן ראש הישיבה, הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א השליחות שלכם במירון לברכה והצלחה לאל הַיּוֹסֵפֹת

לתרומה ומסירת השמות: 02-5000455

מעמד
תפילה
ביום ההילולא
בציון דרשב"י
(ל"ג בעומר תשפ"ב)

אור החיים

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 02 - 5000455 פקס: 02 - 5000502 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה